

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste dagen.

(Opgericht in 1896.)

Alleen absolute onwetendheid beweert met zekerheid een oordeel te kunnen vellen.

No. 19 *20*

15 October 1913.

18e Jaargang.

VOLMAKING.

Het Evangelie van den Zoon van God opent eene grenzenlooze reeks van mogelijkheden voor den ernstigen nastrev'er daarvan. Het persoonlijk karakter van elk der menschenkinderen op aarde is vol van onvolmaaktheden en vol van gebreken. Niemand is er die die verschillende onvolmaaktheden en gebreken beter kent dan de betrokken personen zelf.

Nu is het Evangelie der wereld binnengebracht om te trachten die onvolmaaktheden in het menschelijk karakter op te heffen, en eigenschappen daarvoor in de plaats te stellen in harmonie met de Goddelijke hoedanigheden. Een der oogmerken waarom Christus op de wereld kwam was om het menschdom te leeren op welke wijze deze volmaaktheden konden worden bereikt. Hij was van den Vader gezonden, en in de regionen der eeuwigheid de allervolmaakste geest die ooit in de tegenwoordigheid van den Vader van allen verblijf had gehouden, en op wien de Vader zóózeer konde vertrouwen dat Hij met de karakterkennis die Hij bezit van elk Zijner schepselen, volkomen overtuigd was dat er nimmer eenen tijd of omstandigheden zich voor zouden doen dat Hij zich op Zijnen Zoon niet zoude kunnen verlaten. Zóó hoog was het karakter van dien Zoon op de ladder der volmaking reeds geklommen. Die nu werd hier naar toe gezonden om ook de zwakkere en minder volmaakte, ja de somwijlen zeer onvolmaakte kinderen van Hem, — den Vader — te leeren welke weg moest worden ingeslagen om die meerdere volmaaktheid te bereiken. Deze lessen werden door den Zoon door woord, maar bovenal door daad verkondigd, en van Hem kon inderdaad gezegd worden, zooals Hij dan zelve ook getuigde, alsmede de Vader, dat het Zijn voedsel was om den wil des Vaders te volbrengen.

't Spoor door dien Zoon nu gewezen, wordt door de volgelingen van Hem betreden, en meer of minder slaagt men

er in daarin eene zekere hoogte te bereiken. Die hoogte houdt niet in de allereerste plaats verband met de kennis en de ontwikkeling dergenen die zich onder de banier van den vorst van Golgotha hebben geschaard, ofschoon natuurlijk zonder kennis van de wetten van den Zaligmaker te hebben, geene pogingen kunnen worden aangewend om die voorschriften in praktijk te brengen, — maar toch, in de allereerste plaats wordt zielenadel verlangd van hen die inderdaad naar de volmaking strevende zijn.

Nu is er door den Heer, zooals gezegd, een stelsel van voorschriften gegeven, ruim en groot genoeg om heel het leven wat hier op aarde wordt doorgebracht, in beslag te nemen, en er kunnen zich in het leven van een ieder van ons geene omstandigheden voordoen dat het Evangelie niet in eene juiste weg en oplossing voorziet. Zijn nu de voorschriften van Christus tot in de kleinste bijzonderheden allen in praktijk gebracht geworden, dan, maar ook dan pas alleen kan worden gezegd dat er eene volmaking is bereikt.

Afgezien van het feit dat het op redelijke gronden niet aanneembaar is, dat er ooit voor of na den tijd van Christus iemand heeft geleefd die het inderdaad zoo ver heeft gebracht, dan nog kan men van volmaking niet anders zeggen dan dat het slechts een betrekkelijk begrip is. Zoo het zich bij voorbeeld voor mocht doen dat in werkelijkheid er iemand gevonden zou worden die waarlijk volmaakt was geworden, dan was hij of zij dat nog maar alleen zoover als de gekende voorschriften van de hoogere autoriteit, hetzij dan God of Christus, gaan, en niet zoodra zou hij overgeplaatst zijn in eene andere sfeer, alwaar allicht weer andere en hoogere eischen zouden gelden, of de volmaaktheid zou tot onvolmaaktheid gereduceerd zijn geworden.

Op zijn minst genomen hebben we althans in gewijde schrift één zoo'n voorbeeld. We bedoelen namelijk het geval van Enoch, waarvan ons verteld wordt dat hij met zijne tijdgenooten zoozeer de wetten van God in al hunne volkomenheid had gehoorzaamd, dat de Heere neder kwam en met Zijn volk verblijf hield, en hen eindelijk voor den tijd van hunnen natuurlijke dood van de aarde opnam.

Onwillekeurig is elk van ons geneigd om dit, zonder aan de waarheid daarvan te twijfelen, slechts voor geschiedenis te nemen, en zich nimmer te verdiepen in de vraag of iets dergelijks zich niet zoude kunnen herhalen. Als antwoord daarop, hoewel ongevraagd, zouden we wenschen te zeggen, dat geene geschiedenis ons is overgeleverd geworden, dan tenzij daar voor ons leering in steekt, hetzij dan leering in bevestigenden, dan wel in negatieven zin. Zoo is het ook hier. De geschiedenis van Enoch met zijn volk is ons nagelaten geworden, opdat wij daaruit zouden kunnen zien, dat zoo wanneer door

ons het stadium van volmaking ten opzichte der ons bekende Godswetten is bereikt geworden, de Heer er in ons geval eveneens voor zal zorgen dat er eenen anderen toestand met betrekking tot ons wordt geschapen. Te meer schijnt ons dit het geval te zijn, dewijl de Heer het noodig heeft geacht om in deze laatste tijdsbedeeling verslagen voort te doen komen, waarin deze zaak in nog bredere duidelijkheid ons is omschreven, dan wel het geval is met de verslagen in den Bijbel. We bedoelen het voortkomen der geschiedenis zooals ons is overgeleverd in de Paarl v. Groote Waarde.

Ofschoon nu Enoch en zijn volk voor deze aarde inderdaad volmaakt waren, zoo blijkt toch hier duidelijk uit hetgeen wij in dit epistel te bewijzen pogen, namelijk dat de volmaakt-
heid slechts een betrekkelijk begrip is, en dat, niet zoodra is door een of ander een zeker zoodanig stadium bereikt, of de omstandigheden worden door de hoogere autoriteit gewijzigd, en eenen weg tot meerdere volmaking wordt opengesteld.

Dat dit zeer natuurlijk is, wordt in de allereerste plaats door de rede bevestigd. Immers toch, als wij van deze aarde gaan, hetzij dan in meerder of minder volmaakten toestand, ja zelfs hetzij goed of slecht, slechter zelfs dan toen wij geboren werden, aan allen is de eeuwigheid van het bestaan verzekerd, en hetzij wij hier dat bestaan slijten, of wel wij slijten het in eene andere sfeer, op eene heel andere plaats allicht, en eveneens onder heel andere omstandigheden, dat neemt nochtans niet weg dat elk onzer zijn persoonlijk *zijn* zal blijven behouden, en leven zal in een ongemeten en eendlooze ruimte van tijd. Deze tijd is natuurlijk door den Vader van allen ons niet doelloos toegestaan. We zullen dien tijd moeten vullen, en ofschoon we allen gestraft zullen worden wanneer we tijd en gelegenheid beiden alhier ongebruikt hebben laten voorbijgaan, we weten eveneens door middel van het Evangelie, dat die straf enkel bestaan zal in het derven van zegeningen die wij anders ons deel hadden kunnen doen zijn. Tot het besef komende dat we waarlijk die zegeningen missen, en dit te wijten hebben aan ons zelve, zal de grootste straf zijn die te overkomen valt. Maar dan! Gods ontfermende liefde zoekt elken zondaar op, ook zelfs al had hij zichzelf in de diepste diepten der hel geworpen, en al is er een overwegenswaardig gedeelte der eeuwigheid allicht benodigd om dien zondaar uit die diepste diepten van de hel vandaan te halen, dat neemt niet weg dat de eeuwigheid waarlijk een eeuwigheid is, dat wil zeggen een tijdsbestek zonder einde. Welnu, eenmaal komt er voor allen eenen tijd dat weer voorwaarts zal worden gegaan op den weg der volmaking, gesteld dat die weg voorheen moedwillig is verlaten geworden, wat per slot van rekening toch ook weer lang niet met allen het geval is. Als dan nu de gekende wetten van

den Heer in toepassing zijn gebracht, en het wezenlijke zijn van het scepſel, hetzij dan het geestelijke of wel het stoffelijke deel, heeft alle de voordeelen geput uit de voorschriften door de eeuwige, autoriteiten daargesteld, dan zal er eene behoefte bestaan om nieuwe voorschriften en nieuwe geboden, tenzij dan dat er eene volmaking zoude zijn bereikt waaraan grenzen waren wier eindpunten in 't zicht zouden zijn gekomen voor den strever naar de Goddelijke dingen.

Die grenzen nu bestaan niet. Niet voor iemand in het Heelal. Noch voor het scepſel, noch zelfs voor den Schepper. En hier juist is het dat er eene zoo reuzenafwijking bestaat tusschen de geopenbaarde leer van het Evangelie en de leer der menschen.

Om de waarheid hiervan te bewijzen, richten wij het eerst onzen blik naar den Zaligmaker, den Zoon van God, op aarde verschenen om Zijne tijdgenooten en ook ons, den Vader te verklaren. We lezen van Hem, (Luc. 2 : 52) dat Hij toenam in wijsheid, en in grootte, en in genade bij God en de menschen. Hij nam dus toe. Niet alleen wat Zijn stoffelijk lichaam betreft, maar eveneens Zijne geestelijke hoedanigheden vermeerderden; en, getuige de laatste zinsnede, dit werd niet alleen opgemerkt door de menschen, maar eveneens bij God nam Hij in die dingen in grootte en in genade toe. Paulus zegt van Hem dat, ofschoon Hij de Zoon was, heeft Hij nochthans gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en is zodoende voor allen die in Hem gelooven eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden. (Heb. 6 : 8.) Dat de Heer zichzelf nog wel terdege van zwakheden bewust was toen Hij op aarde rondwandelde, getuigt zijnen angst toen Hij op het punt stond de gruwelijke martelingen van het kruis en anderzins te moeten verduren, dewijl Hij op den vooravond daarvan in Gethsémané, de bede uitte: „Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker voor mij voorbijgaan” Dat de Vader, zelveu zich eveneens van deze zaken volkomen bewust was, blijkt uit het feit dat Hij het noodig oordeelde om in de ure van deze allergrootste smart Hem, — den Zoon — eenen engel te zenden om Hem bijstand te verleen en Hem te troosten.

De heele waarde trouwens van Christus' verdienste schuilt dan ook inderdaad in het feit dat Hij, ofschoon behebt met al de zwakheden der menschelijke natuur, daar zóó uitnemend tegen wist te strijden, dat al die zwakheden door Hem even zwaar gevoeld, en nog zwaarder allicht dan door ons, Hem er nimmer toe hebben kunnen brengen eene enkele zonde of overtreding te begaan. Dat was dan ook wederom oorzaak dat inderdaad de dood Hem niet houden kon, en Hij nog vóór dat Zijn vleesch verderving had gezien, uit het graf als 't ware moest verrijzen.

Ook op nog andere wijze ging de Zoon voort tot volmaking. Hij toch was evenals wij, vóór Hij tot de aarde kwam een ongeboren geest, die tot dusver nog geen vleesch op zich had genomen, en ofschoon Hij in den boezem des Vaders was, en door den Vader met meer dan bijzondere liefde werd omringd en bejegend, dat neemt niet weg, dat Hij, om den loopbaan te loopen die Hem zoude doen rangschikken onder de Goden van Zijn soort, evenals elke andere geest, eerst een vleeschelijk lichaam moest aanvaarden, om in dit vleeschelijk lichaam den dood te sterven, opdat Hij een opgestaan en verheerlijkt lichaam zoude kunnen erlangen, welk lichaam noodig was voor Zijne verdere volmaking. Dat proces nu ging Christus op aarde door en ook dat strekte tot Zijne verdere volmaking.

Zoo ook de Vader zelve. Ofschoon de eeuwigheden van Zijn bestaan, de ondervindingen door Hem reeds doorge maakt, en al de groote scheppingswerken door Hem verricht, Hem in werkelijkheid volgens den maatstaf die door ons kan worden aangelegd, inderdaad een volmaakt Wezen is, zoo neemt dat toch niet weg, dat het Evangelie en de leer van de Kerk, ons onderwijst, dat wat de mensch nu is, dat was God eenmaal, en wat God nu is kan de mensch eenmaal worden. Alzoo is er in het bestaan van den Vader eveneens een tijdperk geweest, dat Hij die volmaking niet had bereikt, die op dit oogenblik door Hem wordt ingenomen, en zoo wanneer wij bedenken, dat wat God nu is, de mensch eenmaal worden kan, dan ligt het voor de hand, dat wij op 't zelfde oogenblik een gedachte van verderen voortgang van God daaraan dienen vast te knopen, dewijl anders de mensch eenmaal Zijnen Schepper nabij zoude komen, hetwelk, zoo weten wij, eene abstracte onmogelijkheid is. Voorts is het merkbaar, dat ook de Vader van allen toeneemt in heerlijkheid en in grootheid. Immers toch elke minuut brengt Zijn rijk vooruit, als wij enkel slechts deze aarde als Zijn rijk beschouwen. Elke seconde wordt opnieuw het leven geschonken aan eenen geest, die op den trap der verderen voortgang eene schrede doet, en ofschoon op 't zelfde oogenblik eveneens elke seconde er een ander den dood ingaat, en zodoende weer plaats maakt voor hem, die te komen staat, zoo weten wij eveneens weer door het Evangelie, dat die dood geene achteruitgang is, maar alsmede een stap tot verdere vooruitgang, noodzakelijk voor elk een op dit ondermaansche geboren.

Elke gebeurtenis alzoo, hetzij geboren worden of sterven, hetzij leven of dood, brengt den Vader meerderen roem, meerdere volheid en grootere heerlijkheid. Aan de eere zijde gaan Zijne geesten, — Zijne kinderen, — over van den ongeboren geestestoestand tot het aardsche leven, en aan de

andere zijde verlaten elk oogenblik Zijne kinderen dezen proeftijd na hunne zending te hebben volbracht, om hunne opgedane kennis neder te leggen aan de voeten van den troon van Hem, die het voor hen mogelijk heeft gemaakt, zoodoende op den eeuwigen ladder van progressie voorwaarts te gaan.

Wel is het waar, wat in de leer van het Evangelie als 't ware een geveleugeld woord is geworden, namelijk dat de toekomst, die ons allen wacht, werelden zonder einde zijn, bereikbaar voor ons allen langs nimmer eindigende opklimming door gehoorzaamheid aan de wetten waaronder wij leven, en die ons gesteld zijn geworden om na te streven. Volmaking kan dan ook door niemand worden nagestreefd, die zich bij elk ding niet de vraag voorlegt wat wel in het onderhavige geval de weg naar die verdere volmaking is. Het spreekt dat wij niet bekwaam zijn al de geheimenissen hierin nog opgesloten te ontsluiëren, omdat ons aller verstand nog zeer onvolmaakt is, en wij derhalve voor het bevatten van deze dingen aangewezen zijn om slechts de middelen van dit onvolmaakte begrip te bezigen, maar toch kan duidelijk de waarheid van deze zaken door ons worden ingezien, wanneer wij het wagen om onbevooroordeeld de dingen van God onder de oogen te zien.

AANSTELLING VAN EEN NIEUWEN ZENDINGSPRESIDENT OVER DE EUROPEESCHE ZENDING.

„Ouderling Hyrum M. Smith, zoon van Joseph F. Smith, en een lid van het quorum der Twaalf Apostelen, welke als president van de Europeesche Zending is aangesteld, kwam op Dinsdag 30 September j.l. in goede gezondheid per stoomschip Victoria te Liverpool aan, en zal onmiddellijk beginnen zijne plichten te aanvaarden. Hij is vergezeld van zijne vrouw en vier kinderen, en wij wenschen hem alle goeds in dit land, en eveneens de genieting van Gods zegeningen in alle opzichten.”

Bovenstaand bericht verscheen in de „Millennial Star”, het tijdschrift wat onder de Heiligen in Engeland wordt uitgegeven. Wij ruimen het gaarne een plaatsje in, alsmede de groetenis door Pres. Smith in hetzelfde nummer den Heiligen van heel Europa aangeboden:

„Geroepen geworden zijnde, en door den geest van profetie opdracht ontvangen hebbende, en door het opleggen der handen van het Eerste Presidentschap terzijde gezet zijnde, om over de Europeesche Zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te presideeren, en na een gunstige reis op den 30en September 1913 te Liverpool aangekomen zijnde, richten wij door middel van de Millennial Star enkele woorden tot alle de Heiligen als eene uitdrukking

van liefde en groetenis. Wij waardeeren ten zeerste de groote eer aldus aan ons geschonken, en wij aanvaarden de plichten met blijmoedigheid en nederigheid. Ons vertrouwen is in den Heer. Van Hem gevoelen wij ons afhankelijk, en in geloof zien wij opwaarts naar Hem om ons sterkte en wijsheid te geven en den Heiligen Geest, om met succes en tot eer en heerlijkheid van Zijnen naam het werk te volbrengen waartoe Hij ons geroepen heeft. Wij wachten met blijdschap den tijd af dat wij u allen en uwe verschillende conferenties zullen ontmoeten.

Wij gevoelen ons verzekerd dat een vriendelijke ontvangst ons zal worden bereid; en dat wij door uw geloof, uwe gebeden en goede werken ondersteund zullen worden evenals onze voorgangers in het presidentschap in de zending, is onze meest verlangende hoop. U te zien en uwe stemmen te hooren, en boven alles iets te leeren van uwe toewijding aan de zaak die ge aankleeft, dat, zoo verzekeren wij u, zal ons het grootste geluk schenken. In den tusschentijd vermanen wij alle leden der Kerk, meer dan ooit te voren vast te houden aan het evangelie wat gij hebt ontvangen, en hetwelk eene macht heeft om uwe zielen te zaligen. Weest naarstig en getrouw om de verbonden die gij aan de wateren des doops gemaakt hebt, onovertreeden te bewaren. Streef er altijd naar om strikt de geboden van God in acht te nemen, en om met volhardend gebed en een oprecht verlangen pogingen aan te wenden om de zwakheden der menschelijke natuur te overwinnen, en uwe levens in overeenstemming te brengen met de beginselen en leerstellingen van Christus, waarvan het eeuwige leven afhankelijk is.

Leeft tezamen in liefde en toegenegen vriendschap zoals discipelen des Heeren betaamt, elkander in alle rechtvaardigheid ondersteunende en verdedigende, en met geduld en den geest van vergeving elkanders zwakheden dragende.

Houdt uw gedrag boven alle aanspraak verheven, en laat uw voorbeeld met welsprekende tong spraak doen van de heilige godsdienst die gij hebt omhelsd, zoodat anderen, de oprechtheid en deugd van uwe levens ziende, bewogen mogen worden, om, evenals gij, getrouwe volgelingen te worden van den Heer Jezus. Sterkt de vertakkingen waartoe gij behoort. Houdt de standaard van Zion in uwe verschillende landen hoog. Zoek ernstig die sterkte en dat geloof te verkrijgen, wat u in staat zal stellen om alleen te staan in het getuigenis van Jezus, en in de kennis der waarheid van de herstelling van het evangelie door den profeet Joseph Smith. Verleen hulp en bijstand aan de ouderlingen der Kerk in hunne zendingswerkzaamheden zooveel als gij in staat zijt. In het bijzonder houdt de roepingen van uwe conferentie- en zendingspresidenten hoog in hunne heilige bedieningen. Eer

eveneens de lokale autoriteiten, en laat de broederen ernstig zijn in het zichzelve voorbereiden om het heilige priesterschap te verkrijgen, en dan, maak uwe roepingen heilig voor den Heer. Doe u zelve ten eerste kennen als eerbare mannen in de verantwoordelijkheden die op u geplaatst mogen worden. Draag, elk van u, het volle gedeelte van den last om de organisaties en de vertakkingen der Kerk waartoe een ieder behoort, te handhaven en te versterken, zoodat de tijd van de reizende zendelingen meer algeheel in beslag kan worden genomen om het evangelie naar anderen te brengen die zich nog in duisternis en ongeloof bevinden.

Moge het licht der waarheid ten allen tijde het verstand verlichten en den blik verhelderen van de Heiligen des Allerhoogsten, en moge de kennis van God den Vader, en Zijnen Zoon Jezus Christus, door de macht des Heiligen Geestes, gekweekt en gekoesterd worden voor eeuwig en altijd in hunne harten, opdat in het einde, als een gevolg van hunne levens van reinheid en heiligheid, zij verhoogd en verheven mogen worden aan de rechterhand des Vaders in het koninkrijk der hemelen.

HYRUM M. SMITH.

TER NAVOLGING.

Zie wij zaaien, zaaien daaglijks . . .

Drie zusters van de Utrechtsche gemeente hebben op een achtermiddag gezamenlijk een reisje gemaakt naar Vianen, een plaatsje in de nabijheid der stad. In enkele uren wisten ze daar ongeveer 400 van onze kleine propaganda-brochures te verkoopen. Bij terugkomst deelden ze mede, dat ze overal zeer vriendelijk waren ontvangen, en de boekjes meestal met groote graagte werden gekocht.

Kunnen niet meerdere zusters somtijds een dergelijk werk verrichten? Het houdt den geest van het Evangelie wakker en het zaad wordt gestrooid.

VERPLAATST.

De navolgende ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

F. F. Pyott en John Burningham van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, Alonzo Barker van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche en Anthon Bosch van de Rotterdamsche naar de Groninger Conferentie.

Uw richting is mij wel, mits zij naar boven streeft,
En schoon de mijne niet, mij wat te denken geeft.

De Genestet.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
T. C. HAIR.

Assistent :
B. TIEMERSMA

GETUIGENISVERGADERING.

De eerste Zondag van elke maand wordt door de Heiligen der Laatste Dagen terzijde gezet als een vastendag. Elk getrouw lid streeft er naar om zich gedurende vier-en-twintig uren van alle voedsel en drank te onthouden, en aan den avond van den dusdanig doorgebrachten dag tezamen te komen om onderling op bijzondere wijze den Heer te loven en te prijzen. Deze lof en prijs uit zich in de meeste gevallen door het houden van eene getuigenisvergaderang, waarin aan elkeen der aanwezigen de gelegenheid wordt geschonken om uit te spreken op welke wijze de Heer in het verleden aan hen heeft bewezen eenen Vader te willen zijn, en om welke redenen door hen eene getuigenis wordt bezeten van de waarheid der geopenbaarde leerstellingen van deze laatste dag.

Inderdaad is de instelling in de Kerk daarvan voor een ieder een groot voorrecht. De Heer wil uit de mond van Zijne kinderen Zijnen lof bezongen hebben, en stelt er een welbehagen in dat door Zijne verbondenen getuigt wordt van de liefde en trouw aan hen in het verleden bewezen. En heeft niet elk Heilige der Laatste Dagen eene getuigenis van de waarheid? Heeft niet elk lid der Kerk meer dan redenen om de lof van Vader te bezingen, al geschiedt zulks dan ook slechts in stamelende klanken? Waar is de getrouwe Heilige van dezen dag die sedert den tijd van Zijnen omgang met den Heer niet wijzen kan op meerdere gelegenheden, waarin aan Hem of haar de waarheid van het Evangelie is bevestigd geworden? Waar is het lid der Kerk die niet getuigen kan, dat de Heer hem menigmaal heeft geholpen in moeite of gevaar? Menigmaal hem heeft doen zien hoe in tijden van nood, droefenis en gevaar, alleen van Hem redding en bijstand is te verwachten.

Zeer dikwijls kenmerken deze getuigenis-vergaderingen zich door een bijzondere geest, en door bijzondere uitstorting van de machten des Heeren. Immers toch als wij ter vergadering gaan wordt het van ons allen verlangd, dat wij eerst onze knieën zullen buigen om de leiding van den Geest des Heeren te zoeken, en zonder twijfel als wij met een oprecht hart opgaan naar de getuigenis-vergadering zal ons gebed dienaangaande nog eenmaal zoo ernstig zijn, omdat wij vooruit reeds weten dat we thans niet alleen ons tot luisteren zullen

zetten, maar dat het van ons verlangd wordt zelve een werkzaam aandeel te nemen in de verschillende dingen vanden dienst, en aan de besprekingen deel te nemen. Hoe ernstiger onze bede, en hoe vrijer van alle zelfzuchtige gevoelens, hoe grooter de hoeveelheid van den invloed des Heeren Geest zal wezen wat op ons wordt uitgestort, en bijgevolg hoe beter onze vergadering zal zijn.

Enkele wenken aangaande deze getuigenis-vergaderingen zullen zeer zeker hier niet misplaatst zijn. In de allereerste plaats dan, zooals gezegd, laat ons trachten met de juiste geest naar die vergaderingen toe te gaan. Hoewel dit altijd onze plicht is, laten wij er bij deze gelegenheden in het bijzonder aan denken om alle minder goede gevoelens, die ons allicht mochten bezielen, van ons te weren, opdat er streks wanneer wij op zullen willen staan, om ook onze stem tot lof van den Allerhoogste te paren, geene hinderlijke gevoelens in ons aanwezig zijn, die deze uiting zouden kunnen bemmeren. Voorts achten wij het onzen plicht om eerst van het heilig Avondmaal te nemen. Laten wij het Avondmaal om een of andere reden voorbij gaan, dan ook zullen wij geen geschikte persoonlijkheden zijn om van de liefde des Vaders te getuigen. En dan, laat ons er naar streven om onze getuigenissen datgene te doen zijn, wat verwacht wordt, en waarvoor ons de gelegenheid wordt gegeven. Sommigen beschouwen wel eens de getuigenis-vergaderingen als eene gelegenheid om eens het woord te kunnen voeren, en om eene predikatie te geven. Dat is verkeerd. Wij hebben natuurlijk het volste recht om ons naar behooren te uiten, en zooveel tijd daarvoor te gebruiken als noodig is, maar we dienen ons bij die gelegenheden van uitwijdingen te onthouden. In de allereerste plaats wel omreden we dan allicht beslag gaan leggen op den tijd van anderen, die evenzeer als wij verlangend zijn om hunne gevoelens te uiten. Bovendien bestaat het getuigen niet in lange bewoordingen of in verregaande uitwijdingen. Vermeenen wij een voorval uit ons leven aan te moeten halen om daardoor hetgeen wij wenschen te zeggen te verduidelijken, laat ons alzo doen, maar bepalen wij ons bij de zaak zelve, en laten wij trachten alleen datgene uit te doen komen, waaruit blijkt dat de gebeurtenis ons aanleiding heeft gegeven om ons geloof en onze getuigenis te versterken. Somwijlen wordt dit al te zeer uit het oog verloren, en in vele, vooral groote vergaderingen, is het gevolg daarvan dat er eindelijk tijd te kort schiet, en niet meer aan allen die het zouden wenschen de gelegenheid wordt gegeven om ook op te staan. Bovendien schaadt zulks aan den geest aanwezig. Alleen dan wanneer alles wat wij zeggen en denken, gericht is op het punt van het doel, dan kan de Geest des Heeren in zóó ruime mate aanwezig zijn, dat we

zullen kunnen zeggen, dat het inderdaad een heerlijke tijd is geweest.

Door den leider wordt bij den aanvang van het geven der getuigenissen meestal gezegd, dat verder de tijd over wordt gegeven in de handen van de broeders en zusters, en elk doen kan zooals hij verkiest, namelijk óf getuigenis te geven, óf een lied te laten zingen, óf te bidden, of wat dies meer zij. Van dit laatste nu wordt zeer zelden gebruik gemaakt. De waarde daarvan als getuigenis schijnt nog niet in elk opzicht tot het besef van de leden te zijn doordrongen. Het tweede daarentegen, het laten zingen van liederen namelijk, wordt heel dikwijls meer dan te veel beoefend, en menigmaal gelijken sommige van onze getuigenis-vergaderingen meer op eene zangklas dan iets anders. Ook dit is niet goed. Wij hebben bovendien toch gelegenheid genoeg om de liederen Zions te zingen, en verkeerd zou het, behoudens enkele uitzonderingen allicht, geacht moeten worden, wanneer men, en getuigenis geeft, en nog een of meer liederen laat zingen. Kan de tijd door het geven van de getuigenissen niet heelemaal worden gevuld, en schiet er op 't laatst nog een kwartiertje over, dan kan een dusdanig kort tijdsbestek meestal nog zeer goed worden benut door den leider om eenige toepasselijke woorden te spreken, of dit door iemand anders te laten doen, waardoor het geheel der vergadering ten zeerste wordt gebaat. Ongetwijfeld echter zal hetzelfde wat hier nu wordt gezegd ook eveneens ons allen wel door den Geest van God worden geïnspireerd als wij gewillig zijn om ons naar de stem daarvan te voegen. Mogen dan deze enkele woorden aangaande deze belangrijke zaak onder de lezers van ons tijdschrift in goede aarde vallen, en door hen allen in het vervolg in acht worden genomen, dan zullen wij onze moeite meer dan betaald achten.

AFVAL VAN DE OORSPRONKELIJKE KERK.

De vraag mag met recht opkomen in het gemoed van den ernstigen onderzoeker: zijn de bevoegdheden, het gezag en die machten, tezamen met de daarmede verbonden gaven des geestes, met het menschedom verbleven van af den apostolischen tijd tot op heden; in 't kort, is er geurende die lange tusschentijd eene Kerk van Christus op aarde geweest? Laat als antwoord deze feiten worden overwogen: Sedert het tijdperk, onmiddellijk volgende op de bedieningen van de apostelen van ouds, en tot op de tegenwoordige eeuw, heeft geene organisatie eene aanspraak doen gelden op onmiddellijke openbaring van God; integendeel zijn de leeringen van de beweerde dienaren van het evangelie eeuwenlang uit-

gegaan van het standpunt dat dergelijke gaven van God opgehouden hebben, dat de dagen van wonderen gedaan zijn, en dat het heden voor zijn geleidend wetboek geheel afhangt van, en steunt op het verleden. Een zichzelf aan de hand doende uitlegging der geschiedenis duidt aan dat er eene groote afwijking is geweest van den weg der zaligheid als door den Zaligmaker daargesteld, eene algemeene afval van de Kerk van Christus. Ternauwernood was de Kerk door den Zaligmaker, wiens naam zij draagt, georganiseerd geworden, alvorens de machten der duisternis zich in slagorde verzamelden tegen het georganiseerde lichaam. Zelfs in de dagen van Christus werd de vervolging bitterlijk gevoerd tegen de discipelen; beginnende met de Joden, en het eerst ondernomen tegen den Meester zelve en Zijne enkele onmiddellijke metgezellen, omwikkelde dezen stroom van tegenstand spoedig elk bekend volgeling van den Zaligmaker, zoodat de eigenste naam van Christen een verachten titel werd.

In het eerste kwartaal van de vierde eeuw werd er echter eene verandering opgemerkt in de houding van het heidendom jegens het Christendom, door de bekeering van Constantijn de Groote, onder wiens bescherming de Christelijke belijdenis in gunst en aanzien groeide, en zij feitelijk de godsdienst van den staat werd. Maar welk eene belijdenis en welk een godsdienst was het toen ter tijde! De eenvoud ervan was gestorven; ernstige vroomheid en zelfopofferende toewijding waren niet langer de kenmerken van de Kerkelijke bedienaars;; deze beweerde volgelingen van den nederigen Profeet van Nazareth, deze eigengerechtigde deelgenooten van den zachtzinnigen en bescheiden Jezus, deze luide hunne liefde voor den Man van Smarten verkondigende huichelaars, leefden temidden van toestanden op de vreemdste wijze onbestaanbaar met het leven van hun groot Voorbeeld. Naar kerkelijke ambten werd gezocht en naar de onderscheiding van eer en weelde daaraan verbonden; bedienaars van het evangelie beïnvloedden den staat van wereldsch gezag; bisschoppen trachtten naar de praalvertooningen van prinses, aartsbisschoppen leefden als koningen, en pausen als keizers. Met deze onbevoegde en onschriftuurlijke nieuwigheden kwamen er vele veranderingen de verordeningen in de zogenoemde kerk; de plechtigheden van den doop werden verdraaid; het avondmaal werd gewijzigd; openbare eredienst werd eene tentoonstelling van kunst; menschen werden heilig verklaard; martelaren voorwerpen van vereering; de godslastering groeide vlug aan, doordat mannen zonder bevoegd gezag het voorrecht van God poogden te beoefenen in het roepen van anderen tot datgene wat nog steeds den naam droeg van geestelijk ambt. Eeuwen van duisternis kwamen

over de aarde; de macht van satan scheen bijna overheerschend.

Voor eene bijzondere beschouwing van het bewijs van een algemeen afval van de Kerk van Christus, dient men de autoriteiten op het gebied der kerkgeschiedenis te raadplegen. Hoewel het feit van den afval door slechts weinigen van dergelijke schrijvers wordt toegestemd, de historische gebeurtenissen door hen opgeteekend doen de schrikkelijke waarheid aan de hand. Wij kunnen van af de dagen der apostelen tot bijna op het einde van de tiende eeuw eene voortdurende verandering bespeuren van den vorm van kerkorganisatie, totdat die op laatstelijk genoemden tijd slechts weinig overeenkomst meer bood met de Kerk door den Zaligmaker opgericht. Dit voortdurend afvallen wordt door sommige geschiedschrijvers toegestemd, en wij zullen zoo aanstonds zien dat het in alle onderdeelen voorspeld was door autoritaire profetie.

John Wesley, de grondslaglegger van eene machtige secte, verklaarde dat de kenmerkende gaven van den Heiligen Geest niet langer in de Kerk waren, weggenomen geworden zijnde omreden de onwaardigheid van de beweerde Christenen, welke hij omschreef als heidenen te zijn inderdaad, met enkele doodenvorm van eeredienst. In de leerredenen van de Kerk van Engeland aangaande de „Gevaren van den Afgodendienst” lezen wij, „dat leeken en geestelijken, geleerden en ongeleerden, mannen en vrouwen, en kinderen van elken leeftijd, secten en belijdenissen van heel het Christendom, ten eenemale begraven waren geworden onder de meest verfoeilijke afgodendienst, en dat wel voor een tijdvak van achthonderd jaar of meer.” Dr. Milner, de schrijver van een zeer volledig werk over kerkgeschiedenis erkent, dat er een betreuenswaardigen toestand heeft bestaan in de zoogenaamde Kerk in de tiende eeuw, en vindt in dat droevig gezegde een vervulling van Schriftuurlijke voorspellingen.

De oneindige voorkennis van God maakte zelfs van af het begin dezen afval van de waarheid Hem duidelijk; en de profeten van ouds uitten door inspiratie hoog ernstige en heilige waarschuwingen omtrent de naderende gevaren. Jesaja blikte voorzeker op dit tijdperk van geestelijke duisternis, toen hij verklaarde: „Want het land is bevekt vanwege zijne inwoners; want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond.” En welk een diepen indruk maakt de verklaring van Jeremia. „Want Mijn volk heeft twee boosheden gedaan: Mij de springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelve bakken uit te houwen, gebrokene bakken, die geen water houden.”

De profetiën van de apostelen, betrekking hebbende op

de valsche leeraars, die zoo spoedig de kudde zouden bemoeilijken, alreeds aangehaald, verklaarden den afval als toen spoedig naderende te zijn. Paulus waarschuwt den Heiligen van Thessalonica om niet verleid te worden door hen die uitriepen, dat de tweede komst van Christus op handen was, „Want,” zoo zeide de apostel, „die dag komt niet, tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij demensch der zonde, de zoon des verderfs; die zich tegenstelt en verheft boven al wat God genaamd, of als God geëerd wordt, alzoo dat hij in den tempel Gods als een God zal zitten, zichzelf vertoonende dat hij God is.” Deze afval was reeds begonnen in de dagen van de apostelen: — „Zoo zijn ook nu,” zegt Johannes, „vele antichristen geworden.” En Paulus, zich richtende tot de Galatiërs, verklaarde: „Er zijn sommigen die u ontroeren, en het evangelie van Christus willen verkeeren.”

Niet minder afdoende met betrekking tot deze groote afval, zijn de profetiën vervat in het Boek van Mormon. Nephi, zoon van Lehi, voorspelde de onderdrukking van de Noord-Amerikaansche Indianen onder de handen van de heidenen, en verklaarde dat te dien tijde het volk zich in zelfgenoegzaamheid zoude verheffen, afgeweken zijnde van de yerordeningen van het huis Gods; weliswaar zouden zij zichzelf welvele kerken bouwen, maar daarin zullen zij hunne eigene wijsheid verkondigen, in jaloerschheid, strijd en opzettelijke boosheid, nietmetal de macht en wonderen van God ontkennende.

Valt uit bovenstaande te leeren, dat de afval, voor eeuwen reeds voorspeld, in werkelijkheid plaats greep, één blik in het hedendaagsche christendom is eveneens meer dan voldoende om te doen zien, dat de glorievolle herstelling, waarvan eveneens werd gewag gemaakt door de autoritaire geschiedschrijvers van vroeger, nog lang niet alle takken van het zoogenaamde belijdende Christendom heeft omvat. Dit te zien en te erkennen legt eene dure verplichting op de leden van de Kerk der Laatste Dagen, en het besef van deze verplichting is dan ook oorzaak geweest dat door de kerkelijke bestuurders van dezen tijd geene pogingen zijn gespaard om trots allen tegenstand de heerlijke boodschap van deze herstelling wereldkundig te maken. Duizenden worden alle jaren uitgezonden om de beginselen van de herstelde godsdienst van Jezus bekend te maken, en deze ijverige pogingen, door de Kerk volgehouden ook zelfs nog in de allerbitterste vervolging, hebben niet nagelaten succes te hebben. Het kerkgenootschap van de Heiligen der Laatste Dagen is vanaf de oprichting ervan in 1830, met zes leden, gegroeid zooals geen genootschap ooit van te voren, en het evangelie is sedert dien door meer dan een millioen personen aangenomen geworden, een aantal wat verre de bekeerlingen over-

treft door de voorgangers van de prediking van het Evangelie in aloude tijden gemaakt. Stierven door den loop der jaren van dit millioen natuurlijk een groote hoeveelheid, op dit oogenblik toch zijn er meer dan een half millioen aanhangers van die leer, die, vreemd genoeg, door de belijders van andere vormen van Christelijke godsdienst, een ongoddelijke leer wordt genoemd, en door de heiligen zelve het geopenbaarde Evangelie van den Zoon van God. Gebleken is, dat hoe grooter de vervolging was, hoe veel te meer veld de Kerk won, en het schijnt alsof de Heer, deze dingen wetende, het noodig heeft geoordeeld om van tijd tot tijd het volk der laatste dagen er bij te bepalen dat de wereld nog altoos vijandig tegenover hen staat, om daardoor hunne pogingen te verdubbelen om te trachten uit te doen komen, dat het leven van Heiligen der Laatste Dagen geen leven is zonder God en zonder Christus, en zonder de in toepassing brenging van maatschappelijke deugden, maar dat daarentegen door het nastreven van de geboden van de Kerk, de grondslag wordt gelegd tot een ideaal van volmaaktheid, zooals door geen ander volk ter wereld wordt beseft.

Vraagt men of de Kerk niet weder opnieuw gevaar loopt om een soortgelijke afval te ondergaan als die haar in den beginne trof, dan antwoorden we: neen! Ofschoon ook thans niet evenmin als in de dagen der eerste Heiligen, alles Israël is wat Israël genaamd wordt, en er onder ons volk zonder eenigen twijfel evengoed Ananiassen en Safiera's zijn, zoo toch heeft de Heer er voor gezorgd, en zal er altijd voor zorgen, dat er een voldoende aantal rechtvaardige geesten op aarde over blijven, om den laatsten strijd met Satan te strijden en die tot een goed einde te brengen. Trouwens dat kan ook niet anders, als wij alleen maar de resultaten beschouwen die het werk van de prediking van het Evangelie in deze dagen, of beter gezegd in de eeuw, die nu bijna in het verleden ligt, beschouwen, en wij acht slaan op den reusachtigen vooruitgang die het evangelie en het Godswerk gemaakt heeft. Zooals Apostel Talmage, aan wien wij het eerste gedeelte van dit artikel ontleenen, zegt, de Kerk is trots alle verdrukking, een verdrukking zóó sterk als geen volk ter wereld ooit heeft ondervonden, gegroeid zooals eveneens geen volk of geen kerk ooit is gegroeid, met inbegrip zelfs niet van de Kerk van Christus in de eerste dagen. Waar is ooit een volk gevonden, dat gewillig was en tevens in staat om jaarlijks een paar duizend van hare beste krachten uit te vaardigen om zonder hoop op eenig aardsch loon hunne overtuiging te verkondigen? En niet alleen deze werkzame geest onder de heiligen van den laatsten dag waarborgt het eindelijke succes, maar eveneens de toestanden der wereld die almede door den Heer worden geïnspireerd om bij te dragen tot Zijn groot

en heerlijk werk, het verbreiden namelijk van ware godsdienst en van waar licht.

Elk heilige kan echter medewerken om de toekomst des Heeren te verhaasten, en besluiten wij met de woorden als eene vermaning gegeven door den nieuwen president van de Europeesche zending, en eveneens in dit nummer opgenomen, dat namelijk elk lid van de Kerk zóó dient te leven dat vooroordeel weg moet vallen, en allen de goede werken en de oprechte waarheidsgeest van ons als een volk leeren te zien.

FEESTAVOND VAN HET ROTTERDAMSCHÉ ZANGKOOR.

In plaats van de geregelde oefening hield het Rotterdamsche zangkoor j.l. Woensdag een bijzondere feestavond, bijgewoond door omstreeks honderd personen, de leden van het koor mede inbegrepen. Het koor zelve bestaat uit plusminus vijfen-zeventig leden, waarvan velen talentvolle zangers zijn. Een groot gedeelte van het succes van de Rotterdamsche vertaking is te danken aan den uitstekenden zang van deze overschoone organisatie, wiens begrip en weergave van Engelsche zoowel als Hollandsche liederen een passende bijdrage is tot den lof van onzen Hemelschen Vader in het werk van vergaderingen en samenkomsten.

Het succes van het koor is voor een groot gedeelte het gevolg van de onvermoeide pogingen van Ouderling Franklin R. Smith als leider, die eveneens zeer bekwaam ter zijde wordt gestaan door Ouderling Henry J. Watkins als organist.

Een groote aantrekkelijkheid van den feestavond was de maaltijd, bereid en toegediend onder de leiding van Ouderling Smith, bovengenoemd. Drie lange tafels waren op aangename wijze in de ruime zaal gerangschikt. Bedekt met linnen en bloemen waren er bovendien vele goede dingen om te eten aanwezig, waarvan een gretig gebruik werd gemaakt. Gedurende het feest waren velen der aanwezigen verzocht een woord te spreken, te reciteeren of te zingen, alles om het genot van den avond te verhoogen. Allen die deel namen aan het programma deden hun best om hen die luisterden zoo goed mogelijk te onthalen. Een paar aangename uurtjes werden doorgebracht aan het einde waarvan al de aanwezigen eenparig verklaarden een zeer aangename tijd te hebben gehad.

R. B. W.

INHOUD.

Volmaking	blz. 309	Getuigenisvergadering . .	blz. 317
Aanstelling van een nieuwen		Afval van de oorspronke-	
Zendingspresident over de		lijke kerk	„ 319
Europeesche Zending . . .	„ 314	Feestavond van het Rotter-	
Ter Navolging	„ 316	damsche Zangkoor	„ 324
Verplaatst	„ 316		